

Discreție dară și răbdare” (s.n. I.C.).

Iată cuvinte rostite de patronul spiritual al Muzeului bărlădean acum aproape un veac și adresate celui care zilele trecute, *ca patron de muzeu național*, a **actualizat în chip dramatic pentru societatea românească problema muzeelor ca instituții de cultură fundamentale în viața oricărui popor și a viziunii autorităților de astăzi asupra lor.**

Prof. univ. dr. Ionel CÂNDEA,
Muzeul Brăilei

UN MUZEU CENTENAR

În acest moment aniversar ne alăturăm colaboratorilor Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad pentru a împărtăși împreună bucuria împlinirii unui secol de la înființarea acestei cunoscute instituții de cultură.

Am avut prilejul să cunosc Muzeul bărlădean încă de pe la mijlocul anilor cincizeci ai secolului trecut, cu ocazia săpăturilor arheologice întreprinse de Institutul de Istorie și Arheologie din Iași în așezarea de la Perieni, aflată în zona învecinată, apoi prin efectuarea cercetărilor arheologice din cartierul Prodana al orașului și în orașul Murgeni. În anii care au urmat am continuat să am strânse legături cu unii din muzeografilor instituției, Eugenia Popușoi, Vasile Paladi, Nicoleta Arnăutu și Mircea Mamalaucă, să întreprind în zonă cercetări arheologice de suprafață sau să particip cu comunicări la multe din sesiunile științifice organizate de Muzeu.

Aniversarea împlinirii unui secol de către Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad, una dintre cele mai vechi instituții de cultură din aceste regiuni ale țării, alături de cele de la Iași și Fălticeni, este, fără îndoială, nu numai un moment de mari satisfacții profesionale, ci și un necesar bilanț al realizărilor obținute de-a lungul timpului.

Întrădeavăr, în decursul anilor, prin reorganizarea și modernizarea sa, ca și prin aplicarea unui riguros și coerent plan de cercetare științifică și muzeistică și de asigurarea condițiilor de conservare a unui valoros patrimoniu, Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad se numără astăzi printre cele mai frumoase și apreciate instituții de profil de la noi din țară.

Prin deschiderea unor interesante și documentate expoziții de arheologie, istorie și artă, efectuarea unor ample investigații arheologice, valorificarea unora din importante rezultate obținute, prin intermediul unor monografii și sinteze, ca și prin revista muzeului „Acta Musei Tutovensis” sau utile activități de salvare a patrimoniului, Muzeul din Bârlad a devenit o instituție consacrată, cunoscută nu numai în țară, ci și peste hotare. La aceste rezultate a contribuit în primul rând munca depusă, pasiunea și profesionalismul colaboratorilor săi care, vreme de multe decenii, adesea cu multe sacrificii materiale și morale, și-au adus contribuția la bunul mers al acestei instituții.

Colaborările strânse dintre muzeografilor bărlădeni și specialiștii din restul țării, ca și cu cei din Republica Moldova au fost, de asemenea, extrem de fructuoase.

Cercetările arheologice sistematice întreprinse în importante obiective, precum cele de la Trestiana, Valea Seacă, Fălciu, Zorleni, Vădeni, Fântânele, Polocin, Pogonești și altele, ale căror rezultate au fost în bună măsură valorificate prin monografii și sinteze sau prezentate la manifestări științifice de profil, prin comunicări sau studii publicate în reviste de specialitate, ilustrează o bogată activitate științifică și muzeistică deosebit de meritorie.

Aniversarea împlinirii unui secol a Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad ne oferă încă odată prilejul de a sublinia ampla și rodnică activitate depusă de întregul său colectiv de muzeografilor cu convingerea fermă că prestigiul instituției se câștigă și se păstrează printr-o dăruire profesională exemplară.

Suntem încredințați că activitatea Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad va continua să se desfășoare în același ritm alert și va obține aceleași valoroase rezultate și în anii care vor veni, contribuind la o necesară înnoire a spiritualității românești din aceste regiuni ale țării și nu numai.

Cu ferma convingere că Muzeul bârlădean va beneficia în continuare de condiții propice în bogata activitate pe care o desfășoară, adresăm întregului său colectiv sincere urări de mulți ani cu noi și importante împliniri.

Prof. univ. dr. Dan Gh. TEODOR

MUZEUL DIN BÂRLAD ȘI OAMENII SĂI

În opinia mea, un muzeu înseamnă nu numai o clădire cu exponate sau, în general vorbind, cu o infrastructură specifică, ci, mai cu seamă **oameni**. Așa îmi explic de ce încercând să rememorez cunoștințele mele despre muzeul din Bârlad, primele imagini care îmi revin în fața ochilor sunt cele legate de oamenii săi.

Dintre aceștia, primul pe care l-am întâlnit a fost Vasile Palade (pe atunci directorul Muzeului “Vasile Pârvan” din Bârlad), cu prilejul participării mele la săpăturile arheologice din anul 1965, desfășurate în așezarea multistratificată din punctul Siliște (Cucuteni, com. Băiceni, jud. Iași), conduse de către dl. Dr. Ion Ioniță.

Este bine cunoscut, că traiul și munca în comun într-o anumită perioadă conduc la o mai bună cunoaștere reciprocă și creează relații speciale între comilitoni, cimentate adesea în cadrul unor adevărate prietenii de intensități variabile, așa cum s-au petrecut lucrurile și în cazul nostru.

Din acele timpuri îmi amintesc diferite scene, legate de întâmplări mai mult sau mai puțin amuzante, dar și de spumosele noastre convorbiri care îmbrățișau o paletă nesfârșită de teme. Au fost momentele de neuitat din timpul excursiei noastre comune la Cotnari, presărată cu peripeții memorabile sau cele ale căutărilor neostenite ale domnului Palade, destinate îmbogățirii cu noi exponate a patrimoniului grădinii zoologice a orașului, pendinte de muzeul local.

Tot în acel an am cunoscut-o și pe domnișoara Eugenia Popușoi, de asemenea arheolog la muzeul bârlădean, când, la inițiativa profesorului Petrescu-Dîmbovița, într-o foarte călduroasă dimineață de duminică (zi de pauză pentru săpăturile de la Cucuteni), am ajuns după un marș de câțiva kilometri la șantierul din apropiere, de la marginea satului Balș (cultura Criș), aflat sub conducerea domniei sale. Condițiile de lucru de aici erau aspre: depărtare de vatra satului și de o sursă de apă potabilă, aprovizionare precară, mână de lucru nesatisfăcătoare și o vară toridă pe deasupra. Și totuși, după cum s-a vădit și mai târziu, rezultatele cercetărilor, ca și în cazul celor de la Siliște, au fost remarcabile.

În acele zile, adânc impresionat, mi s-a conturat convingerea, întărită în deceniile următoare, că devotamentul științific și seriozitatea celor doi colegi bârlădeni atingeau cote deosebit de înalte, fapt, de altfel caracteristic pe atunci și pentru ceilalți arheologi ai școlii ieșene și pe care le-am resimțit personal de-a lungul timpului.

Anii următori au consemnat noi întâlniri cu cei doi arheologi amintiți, mai cu seamă la diverse conclave de specialitate, pentru ca în anul 1974 să am bucuria de a fi invitat la sesiunea de comunicări (prima ?) organizată de către Muzeul de Istorie “Vasile Pârvan” – marele arheolog roman avându-și obârșia pe aceste meleaguri – din Bârlad.

Cu acel prilej am avut plăcerea de a admira pentru întâia oară clădirea monumentală a Muzeului, pe de-o parte, dar și bogatul material arheologic deținut, pe de altă parte. Încă de pe atunci, prin cercetările și obiectele obținute în cursul săpăturilor, desfășurate de-a lungul anilor, se anunța importanța pe care aveau să o capete în arheologia românească săpăturile din siturile de la Bârlad – Valea Seacă (cultura Sântana de Mureș – Cernjachov) și Trestiana (cultura Criș), inițiate de cei doi colegi amintiți mai sus.

Mai trebuie menționat că la sus-pomenita sesiune de comunicări au avut loc interesante schimburi de informații și aprinse dezbateri, la care au participat mai mulți reprezentanți însemnați ai arheologiei noastre din vremea respectivă (dr. Gheorghe Diaconu, dr. Mircea D. Matei – ambii de